

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivou Kaňákovou v právní věci **žalobce: E.H.**, bytem „X“, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2009, č.j. „X“, o plném invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2009, č.j. „X“, kterým žalovaná s odkazem na ustanovení § 38 a § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod s odůvodněním, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 11. 11. 2009 poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobce pouze o 50%.

V žalobě namítl, že s předmětným rozhodnutím žalované nesouhlasí a žádá o přešetření svého zdravotního stavu. Uvedl, že se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil, necítí se být schopen žádné práce. Má trvalé bolesti.

Žalovaná se k žalobě nevyjádřila, pouze zaslala správní spis.

K jednání dne 25. 8. 2010 se žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán, když předvolání k jednání mu bylo doručeno podle § 50 odst. 1 o.s.ř. dne 23. 7. 2010.

Podle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.

Soud v kontextu výše uvedeného ustanovení jednal v nepřítomnosti žalobce.

Při jednání před soudem žalovaná navrhla, aby žaloba byla zamítnuta, a to s ohledem na závěr posudku Posudkové komise MPSV ČR ze dne 14. 6. 2010.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s.. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není nikterak důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékaře pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení v Mostě, který při kontrolní lékařské prohlídce dne 11. 11. 2009 posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že není plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ale je nadále částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Dle závěru dotyčného lékaře procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce poklesla o 50%, dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV, oddílu F položce 3, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se podle § 6 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 284/1995 Sb. nemění.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66% nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle odst. 2 a odst. 3 stejného paragrafu se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával před tím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem. Přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti

pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Podle ustanovení § 44 odst. 1, odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, pokud pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činí nejméně 33% nebo pokud mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ztěžuje obecné životní podmínky.

Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruh zdravotních postižení umožňujících soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek a zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně přílohy č. 2, 3 a 4 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, v platném znění.

V projednávané věci byla žalobci zamítnuta žádost o plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 11. 11. 2009 žalobci poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni 4. 12. 2009, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky plné invalidity, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66% nebo zda je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.

Jak již bylo výše zmíněno, napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě, který žalobce vyšetřil a učinil závěr o poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Soud se s tímto závěrem lékaře nespokojil a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), pracoviště v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti a zaujala posudkový závěr o částečné invaliditě žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 14. 6. 2010. Žalobce byl jednání komise přítomen a byl vyšetřen odbornou lékařkou z oboru rehabilitace. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů, obvodní zdravotní dokumentace a vyšetření žalobce pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce nebyl plně invalidní podle ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění, byl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66% odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Komise konstatovala, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotí dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. podle kapitoly XV, oddíl F, položka 3- stavy po operacích páteře a plotének, stavy po úrazech páteře a plotének, písmeno b) – jde o stav s projevy svalového dráždění, s insuficiencí svalového korsetu a snížením výkonnosti organismu 50% (30-50%). Písmena c) a d) komise k hodnocení nepoužila, protože se u posuzovaného nejedná o stav v perioperačním období, ani nesplňuje posudková kritéria uvedená pod písmenem c). Pro ostatní onemocnění, tedy onemocnění interní, která v souběhu zhoršují pohybové schopnosti žalobce (dušnost) a případně ovlivňují volbu podávaných medikamentů (postižení zažívacího traktu), zvyšuje komise s využitím § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. hodnocení o dalších 10% na celkových 60%. Komise konstatovala, že k datu napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je postižení pohybového aparátu. V popředí stavu je postižení páteře – jde o stav pozlomenině bederního obratle L3 dne 6. 7. 2005 řešený den 7. 7. 2005 stabilizací L2-4 Tenor a TLIF L2-3, se stavem po odstranění kovového materiálu v 10/2006. Pooperačně byl konstatován dobrý funkční výsledek, jen s omezením hybnosti operovaného úseku, v poslední době se zhoršuje vertebrální syndrom při degenerativních změnách, celkové hypotonii a svalové dysbalanci z inaktivity, ale stále bez kořenové iritace, bez senzomotorického zániku. Při hodnocení stavu pohybového aparátu žalobce přihlédla komise i ke stavu po zlomenině levé patní kosti v únoru 2005, řešené osteosyntézou a nyní již po extrakci kovového materiálu 9/08, se zachovaným Böhlerovým úhlem a zaniklou kloubní štěrbinou předního TC kloubu, ale s dobrou hybností a jen lehce rozšířenou konturou paty. Obtíže žalobce při chůzi vedoucí ke špatnému stereotypu chůze mohou zhoršovat i stav obtíží s bederní páteří.

Komise konstatovala, že při zachovaném pracovním potenciálu je žalobce schopen fyzicky lehké práce s vyloučením manipulace s těžkými břemeny, vyloučením práce setrvale ve vynucených polohách, práce spojené s pochůzkami v náročném terénu a právě v nepříznivých klimatických podmínkách a zvýšeně prašném prostředí, je vhodné zajistit dobré hygienické zázemí.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jednala v řádném složení, že posudek ze dne 14. 6. 2010, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí na rozdíl lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě došli k závěru, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce činí 60% na místo 50%, ale přes tento rozdíl komise i lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě učinili shodný závěr, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí plně invalidní, byl nadále částečně invalidní, žalobce nesplnil podmínku plné invalidity dle zákona o důchodovém pojištění, a to že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí nejméně 66%, dále nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise a s ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že důvodem pro přiznání nároku na částečný invalidní důchod nemůže být je subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu jakéhokoliv, resp. většiny zaměstnání, ani to, že nemůže nastoupit do lékaři doporučeného vhodného zaměstnání pro nedostatek takových volných míst, a ani to, že zaměstnavatelé dávají při přijetí do zaměstnání přednost uchazečům s bezvadným zdravotním stavem. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem. Což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. srpna 2010

JUDr. Iva Kaňáková v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová